

plinárního, ať z jiného podstatného důvodu, nemá v zápětí ztrátu výslužného, neb odbytného. Následek ten pojí se pouze ku propuštění ze služby cestou disciplinární (arg. § 18 pens. ř.), kteréž jest nejtěžším trestem disciplinárním (čl. 4 disc. ř.).

Čís. 1424.

Rozsudek pro zmeškání odpovědi na žalobu jest vydati na základě skutkových přednesů žaloby bez ohledu na další skutkový přednes přípravného spisu, jímž navrženo vydání rozsudku pro zmeškání.

Požadavek písemnosti rukojemského závazku. Bylo-li slíbeno rukojemství, nelze ze současného prohlášení, jímž se slibuje zaplacení, dovozovati, že byl bezvyjimečně převzat závazek platební.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1922, Rv II 283/21.)

Žalobkyně tvrdila v žalobě, že, když v prosinci 1920 upomínala prv žalovanou Marii G-ovou o zaplacení, prohlásil vůči ní druhý žalovaný Josef N., že za dluh ručí, že nejprve pojedje do Prahy a, jakmile se odtud vrátí, že dluh zaplatí. Na žalobu nepodali žalovaní ve lhůtě žalobní odpovědi, načež vznesla žalobkyně návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání a vsunula do návrhu toho poznámku, že prohlášení rukojemské se stalo písemně. Procesní soud první stolice vynesl rozsudek pro zmeškání dle žaloby. Odvolací soud k odvolání druhého žalovaného Josefa N-a rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatel učinil návrh na změnu rozsudku pro zmeškání v ten smysl, že se žalobní žádost zamítá; uplatňuje odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci. Tento odvolací důvod shledává v tom, že první soud připustil žádost odpůrce o vynesení rozsudku pro zmeškání, ač na základě odpůrcova skutkového přednesu pro nedostatek písemného prohlášení o ručení nebylo podkladu pro odsouzení odvolatele. Žalobkyně totiž v žalobě tvrdí, že jí druhý žalovaný v prosinci 1920 výslovně prohlásil, že za dluh ručí a že jej, vrátě se z Prahy, zaplatí. V tom shledává odvolatel smlouvu o ručení dle § 1346 obč. zák., k čemuž je zapotřebí písemného prohlášení o závazku. Takového písemného prohlášení o závazku však prý žalovaný nikdy neučinil, a žalobkyně prý to též netvrdila. V dodatečném návrhu vsunutá poznámka, že prý prohlášení o ručení bylo učiněno písemně, je prý nepřipustna. Ale odvolání nebylo lze vyhověti, naopak je odvolací soud názoru, že napadený rozsudek byl dle zákona vynesěn, neboť odvolatel přehlíží, že v žalobě bylo výslovně uvedeno, že žalovaný nejenom prohlásil, že žalobkyni ručí za vrácení částky, nýbrž že žalovaný též vůči žalobkyni výslovně dal bezvyměnnou přípověď placení, přislíbiv výslovně zaplacení po svém návratu z Prahy. V tomto prohlášení jsou předpoklady § 1347 obč. zák., při čemž se poukazuje též na ustanovení § 1405 a § 1406 obč. zák., dle něhož se třetí osoba může zavázati k převzetí dluhu bez předchozího dlužníkovy svolení.

Nejvyšší soud žalobu ohledně Josefa N-a zamítl.

Důvody:

Pro právní posouzení této věci jest rozhodným jedině doslov žaloby, jelikož jde o rozsudek pro zmeškání. Žalobkyně na doklad, že vzešel závazek žalovaného, uvádí v žalobě, že v prosinci roku 1920 spolužalovaný Josef N. se při tom, když žalobkyně od prvžalované zaplacení zápůjčky požadovala, vůči žalobkyni výslovně prohlásil, že za tu částku ručí, že nejprve pojedje do Prahy a že, jakmile se vrátí z Prahy, jí tuto částku zaplatí. Prvý soud po marném uplynutí lhůty k žalobní odpovědi na návrh žalující strany, v němž tato výslovně uváděla, že spolužalovaný rukojemské prohlášení jí dal i písemně, vydal rozsudek pro zmeškání dle § 398 odstavec první c. ř. s. a odvolací soud rozsudek ten potvrdil, vycházeje z právního stanoviska, že shora uvedenými slovy nejen prohlásil žalovaný, »že ručí za vrácení částky«, nýbrž i že vůči ní dal bezvýjimečnou přípověď placení ihned po svém návratu z Prahy, že jsou tedy tu předpoklady § 1347 obč. zák. a poukazuje se při tom na §§ 1405 a 1406 obč. zák. Názor tento napadá žalovaný v dovolání důvodem nesprávného posouzení právního a to právem. Nelzeť prohlášení tak, jak bylo dáno, dělit na dvě samostatné části a jedné z nich více váhy přikládati než druhé, nýbrž nutno prohlášení to vzíti v celku v úvahu (§ 914 obč. zák.) a posouditi, o jaký právní poměr dle udání žaloby jde, a jaký patrně také straně, jež učinila toto prohlášení, tanul na mysli. Uváží-li se toto prohlášení v celku, nelze slova: »že za tu částku ručí« zcela přehlédnouti a žádného významu jím nepřikládati. Slova ta ve všeobecné mluvě lidu značí právě zaručení, rukojemství, a je-li tu toto, nelze z dalšího prohlášení, kde se slibuje zaplacení, dovozovati, že žalovaný bezvýjimečně převzal na sebe závazek zaplatiti, ani dle § 1347 obč. zák. — neboť toto ustanovení předpokládá, že o rukojemství nejde — ani dle § 1406 obč. zák., nýbrž že přistoupil dovolatel dle prohlášení, v žalobě uvedeného, k závazku prvžalované jako rukojmí a plátce po rozumu § 1357 obč. zák. Jelikož ku platnosti této smlouvy, jež zůstává přes to rukojemskou, podle § 1346 odstavec druhý obč. zák. se vyžaduje formy písemné a žalující strana v žalobě ani netvrdila, že žalovaný dal toto prohlášení písemně, nedostává se této rukojemské smlouvě podstatné známky a není proto pro žalobní prosbu dostatečného podkladu a nezbylo, než ji zamítnouti. Vsunutá poznámka v návrhu žalující strany na vydání rozsudku pro zmeškání, že se stalo rukojemské prohlášení písemně, nepadá na váhu, neboť rozsudek nutno vydati podle § 396 c. ř. s. na základě skutkových přednesení, jež dlužno za pravdivá považovati, a to jsou přednesení učiněná při prvním roku, jež se shodují se žalobou. Na další udání v přípravném spise nelze vzíti zřetele a to už proto, že nebyla včas žalovanému oznámena, aby k nim mohl své stanovisko zaujmouti. Při tom nepadá na váhu, že tato vsunutá věta tvoří doplněk k přednesu žalobcovu v žalobě, že není tedy v přímém odporu s přednesem tím, nýbrž rozhodno jest to, že nebyla v žalobě uvedena směrodatná a závažná známka podstaty smlouvy rukojemské, jež v návrhu žalující strany již nahrazena býti nemůže, jelikož, jak už uvedeno, má soudce při rozsudku pro zmeškání zkoumati, je-li prosba žalobní z přednesení žalobního správně odvozena a zákonem odůvodněna.